

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Рев-06-000 014
Бања Лука, 1.6.2007. године

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Петра Бајића, као предсједника вијећа, Горјане Попадић, Стевана Савића, Дарка Осмића и Драгослава Лукића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице Д.Ђ. из Т., против тужене Народне библиотеке Д.К. Т., ради поништења рјешења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужитељице против пресуде Окружног суда у Д. број Гж-338/04 од 23.5.2005. године, на сједници одржаној 1.6.2007. године донио је

П Р Е С У Д У

Ревизија се одбија.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом Основног суда у Т. број Рс-86/01 од 13.5.2003. године одбијен је захтјев тужитељице којим је тражила да се поништи као незаконито рјешење тужене број 53/2000 од 21.6.2000. године и да се наложи туженој да је врати на посао, исплати јој сва примања по основу радног односа са законском затезном каматом и повеже јој радни стаж.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Д. број Гж-338/04 од 23.5.2005. године жалба тужитељице је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Благовремено изјављеном ревизијом тужитељица побија другостепену пресуду због погрешне примјене материјалног права и предлаже да се оспорена одлука укине и предмет врати на поновно суђење или да се преиначи тако што ће се у цјелости усвојити тужбени захтјев.

У одговору на ревизију тужена је оспорила наводе тужитељице и предложила да се ревизија одбије као неоснована.

Републички јавни тужилац се није изјаснио о поднесеној ревизији.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитељице да се поништи као незаконито рјешење тужене број 53/2000 од 21.6.2000. године којим јој је престао радни однос због утврђене дисциплинске одговорности и да се тужена обавезе да је врати на посао, увеже јој радни стаж и исплати лични доходак те друга примања која би остварила да је била на раду.

Расправљајући о овако постављеном тужбеном захтјеву тужитељице првостепени суд је утврдио: да је тужитељица по занимању књижничар (библиотекар), да је у марту 2000. године против ње покренут дисциплински поступак због тежих повреда радне обавезе, да је рјешењем тужене број 28/2000 од 11.4.2000. године тужитељица удаљена из предузећа до окончања дисциплинског поступка, да је одлуком дисциплинске комисије тужене број 44-2/2000 од 17.5.2000. године утврђено да је тужитељица починила теже повреде радне обавезе из члана 6. тачке 2, 6, 11, 13. и 21. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности радника тужене односно члана 37. став 1. тачке 1, 8. и 9. Закона о радним односима („Службени гласник Републике Српске“ број 25/93, 14/94, 15/96, 3/97 и 10/98, у даљем тексту: ЗРО), због којих повреда јој је наведеном одлуком изречена мјера престанка радног односа, да је против одлуке дисциплинске комисије тужитељица благовремено уложила приговор који је одлуком Управног одбора тужене број 52/2000 од 21.6.2000. године одбијен као неоснован те да је истог дана директор тужене донио рјешење о престанку радног односа тужитељице, чије се поништење у овој парници тражи.

Код оваквог стања чињеница првостепени суд је закључио да радње тужитељице представљају теже повреде радне обавезе предвиђене одредбом члана 6. став 1. тачке 2, 6, 11, 13. и 21. Правилника о дисциплинској и материјалној одговорности радника тужене, а које се огледају у несавјесном и немарном извршењу радних обавеза, односно неизвршавања тих обавеза, напуштању радног мјеста у току радног времена без одобрења, одбијању извршењу радних задатака и ометању других радника. По оцјени првостепеног суда није доведено у сумњу утврђење дисциплинског органа, тим прије што тужитељица није ни негирала да је починила повреде радне обавезе које су јој стављене на терет. Ријеч је о више тежих повреда радне обавезе, а за сваку од њих се може изрећи дисциплинска мјера престанка радног односа, због чега првостепени суд закључује да је побијано рјешење законито и суди тако што одбија тужбени захтјев.

Другостепени суд је у цјелости прихватио чињенично утврђење и правни закључак првостепеног суда у погледу оцјене законитости рјешења тужене број 53/2000 од 21.6.2000. године, па је жалбу тужитељице одбио као неосновану.

Одлука другостепеног суда је правилна.

Дисциплинска одговорност радника и дисциплински поступак су у вријеме доношења оспорене одлуке били уређени ЗРО. Осим тога, сваки послодавац је статутом или неким другим општим актом разрадио детаљније одредбе о дисциплинској одговорности, тако да је радник дисциплински одговоран и за повреде радне обавезе учињене у складу са тим актом. У току поступка за утврђивање одговорности радника разматра се мишљење синдиката ако је достављено. О расправи се води записник у који се уносе сви подаци за које орган који води поступак сматра да су значајни за рјешење ствари.

У конкретном случају дисциплински поступак против тужитељице је проведен у складу са одредбама чланова 42-47. ЗРО. Чињеница да у поступку није учествовао синдикат (то није било ни могуће јер је неспорно да радници тужене нису организовали синдикат) не значи да је дисциплински поступак био незаконит и да је тужена злонамјерно, необјективно и шиканозно поступала када је утврдила дисциплинску одговорност тужитељице. Учешће синдиката јесте прописано ради заштите радника и спречавања самовоље, субјективизма и шиканирања радника, али у овом случају утврђивање дисциплинске одговорности, без претходно прибављеног мишљења синдиката, не чини незаконитим побијано рјешење.

Стога су правилно нижестепени судови на утврђено чињенично стање примијенили материјално право када су у цјелости одбили тужбени захтјев тужитељице. Одбијање тужитељице да поступи по налозима руководиоца, неизвршавање радних задатака, самовољно напуштање радног мјеста и ометање других радника у обављању послова представља теже повреде радних обавеза, сходно одредби члана 37. став 1. тачке 1, 8. и 9. ЗРО и члана 6. став 1. тачке 2, 6, 11, 13. и 21. Правилника тужене о дисциплинској и материјалној одговорности. Тужитељица је и раније чинила теже повреде радне обавезе, за које су јој изрицане новчане казне. Њена одговорност је утврђена у дисциплинском поступку и мјера престанка радног односа јој није изречена из шиканозних разлога. Стога се захтјев тужитељице показује неоснованим.

Из наведених разлога ваљало је ревизију тужитељице одбити као неосновану, на основу члана 393. Закона о парничном поступку ("Службени лист СФРЈ", број 4/77 до 35/91, те "Службени гласник Републике Српске", бр. 17/93, 14/94 и 32/94) у вези са чланом 456. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник Републике Српске", бр. 58/03, 85/03 и 74/05) и одлучити као у изреци.

Предсједник вијећа
Петар Бајић